

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Pálinkamérések.

Pécs, 1899. május 17.

Utolérhetetlen erkölcsi magaslatról szoktunk lenézni Oroszországra és ha egyik-másik intézményünket ócsárolni akarjuk, nem találunk rá lealacsonyítóbb jelzöt, mintha „muszka állapot“-nak nevezzük. Hogyisne, mikor ott nincsenek a polgárok-nak „legszentebb politikai jogaik“, a melyeknek gyakorlataért kidukál az immár törvénybe iktatott busás fuvardíj és ellátás, vagy a csendőrszurony; nincsen parlament-jük inkompatibilis honatyákkal; de van helyette közigazgatási deportációjuk, meg pálinka-monopoliumuk.

Volt ugyan nekünk is rendőrségi fotografáló masinánk, közigazgatási uton való kiutasításunk, internálásunk, de ez nem is hasonlítható a muszka közigazgatási elítéléshez, mert mi „gyanus embereinket“ nem küldtük gyarmatainkba, hanem csak ide-haza utaztattuk egyik helyről a másikra. A pálinka árusítását sem tettük monopoliummá, csak a pálinkamérési engedélyek kiadását bíztuk kizárólag a pénzügyi kormányzatra, amely természetesen ennek a jogának a gyakorlatánál nem erkölcsi, vagy közegészségi szempontok által vezérelteti magát, hanem a kincstár érdekei által, mert hisz ennek a szempontnak kellett a törvényhozó szándéka szerint is irányadó-

nak lennie, különben nem utalta volna ezt a pénzügyigazgatóságok hatáskörébe.

A pénzügyi hatóságok tehát a kincstár érdekeinek megfelelő számban engedélyezik a pálinkaméréseket s hogy ez az érdek nem ezeknek az „élvezeti helyeknek“ a megszorítását igénylik, azt csak természetesnek fogja találni mindenki: minél több a pálinkamérő, annál több az ital-mérési illeték, minél sűrűbben kínálkoznak az ivási alkalmatosságok, annál nagyobb a fogyasztás, tehát annál nagyobb összeggel gazdagodik a kincstár szeszádó, fogyasztási adó címén.

Hogy vannak egyéb tekintetek is, a melyek éppen a csábító alkalomnak minél nagyobb megszorítását igénylik, az nem befolyásolhatja a pénzügyi kormányzatot, mert hisz azok a tekintetek nem tartoznak az ő reszortjába. A közmívelődési, erkölcsrendészeti és közegészségügyi reszortok képviselői azonban óvakodjanak a pénzügyi érdekekkel ellenkező érdekek érvényesítésétől, mert ha elérkezik az állami költségvetés egybeállításának kritikus ideje, akkor a pénzügyminiszter beköti ám a pénzes-zacskó száját s azt mondja, tessék művelődni kenyéren és vizen, az erkölcsök és a közegészség meg éppen akkor lesznek a legszilárdabbak, ha minél kevesebb áll a rendelkezésére az ördög találmányából, a pénzből.

Muszkaország, melynek primitív kor-

mányzatában a reszortok nincsenek oly élesen elhatárolva egymástól, mint a mi tökéletesített igazgatásunkban, most próbálkozik a „drága nedű“ forgalomba hozatala körül érvényesíteni a kincstári érdekek mellett az említett egyéb tekinteteket is s mint az „Esti Ujság“ írja, több ezer csapszékét és pálinkás boltot becsuktak, a nyitva hagyottakban pedig szigorúan elrendelték, hogy ezentúl csak mérsékelt mennyiségben és csak olyan embernek szabad adni pálinkát, akinek külsejéről is lehet látni, hogy nem iszákos.

Persze ez megint csak muszka állapot, mert ugyan hogyan is jutna eszébe egy szabad államnak ennyire korlátozni az egyéni szabadságot, ennyire lábba tiporni az egyenlőséget, hogy a pálinkamérőt tegye meg erkölcsi cenzornak s rábizza annak megválogatását, kit részesítsen az isteni élvezetben, kit ne! Mennyivel szabadlelvőbb állásponton áll a magyar kormány, amely annyira a szívéen hordja minden rangú és rendű pálinkafogyasztóink érdekét, hogy a mi városi szabályrendeletünket is csak úgy hagyta helyben, ha a pálinkamérések tervezett záróórát kiterjesztjük annyira, hogy a munkával elfoglalt emberiségnek is bőven adassék alkalom napikeresményének még aznap való elpálinkázására s így megóvják őket attól a veszedelemtől, hogy pénzüket valami éjjeli tolvaj ellopja.

Az említett muszka rendelet alkalma-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Nem dohányzók szakasza.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Sipulusz irt a bérelt szakasról, Vári Rezső pedig a szolgálati szakasz titkait szel-
lőztette Piroska kisasszony esetével.

Hát miért ne irhatnék én a nem-dohányzók kupéjáról. Valami ugy ösztönöz belülről, hogy nem tudok neki ellentállni. Borzasztó betegség ez kérem . . . De ha a fenti esetek nem jutottak volna eszembe, tán kigyógyulhattam volna az irhatnomság betegsé-
ből egészen. (Ennek bizonyára Szerkesztő ur örült volna legjobban.)

Ugy történt a dolog, hogy kísértáltam a kis-köszegi állomásra hogy meggyőződjem, van-e elég utas Csuzán keresztül Eszékig; hova éppen valami műkedvelői előadásra készül-
tünk. Mi nők ehatároztuk, hogy csakis nem-dohányzók szakaszába ülünk.

Alig telt el egy negyedóra, a perronon csak egy hullámozott az elegáns publikum. E közben megérkezett az Eszék-kisköszegi kes-
keny vágányu vicinális délceg mozdonya. Pali, a kalauz, elkialtja magát:

— Tessék beszállni!

Kérdik kedves olvasóim, ki ez a Pali?

Mondják, hogy a szomszédos vármegyének vagyonos dandija volt egykor.

Most is meglátszik rajta az elegancia; a fiatal hölgyek kezéből elszedi a kalapskatulyákat, hogy kényelmesebben felszállhassanak, miközben a bakter hol a hölgyekre, hol meg a kalauzra néz, kétkedőleg csóválva fejét. Hej, kifürkészhetetlen egy vasuti bakter gondolata.

De mielőtt vármegyénk büszkesége, a Kisköszeg-Eszéki keskeny vágányu vicinális mozdonya prüsszögve robogna ki a pályaudvarból, még egy pár tudnivalót kell mondanom róla. A kisköszegi vicinális két oknál fogva egyetlen a maga nemében. Először is a legkényelmesebben lehet rajta utazni, mert óvatos és tapintatos haladásával megkiméli utasait a kerekek zakatolásának fülsértő zajától; másodsorban és főleg azért, mert hazánk összes vicinálisai között neki van a leg-szebb kalauza. Innen van, hogy a hölgyek forgalma széles e hazában a kisköszegi vonalon a legélénkebb.

Nem rég történt, hogy kalauzunk vissza akart vonulni a közlekedési pályától.

— Az istenért ne tegye — hebegett rémülten a társaság igazgatója — hisz akkor egy hét alatt likvidálunk.

A társaság felemelte a fizetését, s Pali közmegelegedésre megmaradt állásában.

A mint a kupében helyet foglaltunk, kalauzunk hivatalos komolysággal átlukasz-
totta jegyeinket, s a mi kupénkra akasztotta

a »nemdohányzó« táblácskát, miközben egy ur merészkedett hozzánk bejönni.

— Ez kérem nemdohányzó — szolt társnóm élesen.

— Kérem én sem szoktam dohányozni, azért költöztem át a női szakaszból — vágott vissza az idegen.

— Igen szolt Pali, joga van itt maradni, mért nem tetszettek a nőszakaszba ülni?

Nem akarok indiskrét lenni társnóm iránt, csak annyit árulok el, hogy társnóm környékünk egyik ismert postamesternője.

E közben berobogtunk a csuzai állomásra. Csuzán nem szoktak csengetni, s nem kergetik az utasokat a kupékba; mindenki bejelenti a részvénytársaságnál utazási szándékát, s a vonat addig el sem indul, míg valamennyi jelentkező meg nem érkezett. Ha valamelyik elkésik, mindjárt szerencsétlenséget sejt a csuzai közvélemény.

Elérkezett a válságos pillanat, hölgytársam kiszállt, az idegen pedig kecsesen hajlongva pödörgette a bajuszát a vagon ajtajában. Az idegen és én visszahuzodtunk a kupénkba, társam felhasználva a kedvező alkalmat, bemutatta magát s szemben helyet foglalt. Miközben a vonat elindult Herecszölőn át Eszék felé.

A kalauz látva, hogy egyedül marad-
tunk, jószívűen figyelmeztetett a vészfékre.

Önkénytelen elmosolyodtam. Csuzai vicinális és vészfék!!

ból az „Esti Ujság“ sötét képet fest a fővárosi „pálinka-birodalomról“, amely szűk sikátorokban, soha nem hallott, nem látott sötét utcákban ütötte föl tanyáját. A lebuajok tömve vannak külsőleg emberi formával bíró, valójában azonban undok állati teremtetésekkel, a kiknek semmi kivánságuk, semmi vágyuk, csak a pálinka. Ez az ételük, italuk, fűtőjük, szeretőjük, uralkodójuk, Istenük, mindenük. Pálinkáért dolgoznak, lopnak, rabolnak, gyilkolnak. Pálinkásbolt a templomuk, oda járnak szórakozni is, azontúl nincsen világuk.

A lebuaj ontja magából a bűzt, bent vágnivaló füstös, piszkos a levegő. De akik benne ülnek, állnak és hevernek, azok nem érzik, mert ott van a kezükben az ámbra, a tömjén, a mirrha: a pálinka. Megered a nóta, a tánc, a verekedés, aztán a csöndes, halálos butaság. A nap akármelyik szakában képviselve van minden állapot. Toprongyos férfi ölelkezik állattá durvult asszonnyal és gyerek énekel hozzá rikácsoló hangon. A földön öntudatlanul barmok hevernek, mások jobbra-balra ugrálnak, bögnek és — isznak.

Nemde irtózatoss kép? Ezer szerencse, hogy ez a kép nálunk nem olyan sötét, mint ott a fővárosban. Nem mintha a mi pálinkás-butikjainkban nem szakasztott ilyen módon folynék az élet, hanem mert nekünk nem kell „szűk sikátorokba, soha nem hallott, nem látott sötét utcákba“ elfáradnunk, hogy ezeket a jeleneteket tanulmányozzuk. Nálunk a város központjában, a legélénkebb forgalmu tereken és utcákon virágozik a pálinka birodalma. Mig a fővárosban igazán csak az alkoholizmus papjai és papnői látogatják az eldugott helyen tenyésző lebujakat, mert tisztességes, józan munkás röstel még a tájékukra is behatolni, addig nálunk a közforgalom utjain kínálkozik az alkalom a betérésre bárkinek.

Aztán nálunk sokat adnak a helyiség dekorumára is. Csak addig türik meg a publikumot, mig a nótázás, táncolás stádiumán túl nem lép; ha az ital már le-

verte a lábáról, akkor kilökik az utcára az „öntudatlan barmot“, ne rontsa dísztelen állapotával a víg mulatók kedvét. Ennek aztán megvan még az az erkölcsnemesítő hatása is, hogy ifjúságunknak bőven kijut az alkalom az iszákosság undorító voltát élő, bár csak szuszogó példákön tanulmányozni s ettől elretteenni, egészen hasonlóan a spártai ifjúsághoz, melynek hasonló célból holttrészegre itatott rabszolgákat mutattak be.

Ha már a testedzés terén a legkülönbözőbb sportok kultiválásával utánozzuk a spártai szokásokat, hát mért vonakodnánk attól, hogy a fenti módon az erkölcsi nevelés terén is ne kövessük őket?

Experimentáljon hát a muszka a maga önkényes módszerével, verje bilincsbe az egyéni szabadságot, testvériséget, mi ugyan nem fogjuk követni, hanem állitunk a szegény ember boldogítására, a nagy közönség okulására *minta-butikokat* minél sűrűbben s minél elegánsabb helyeken, mert mi privilegizált helyeket nem ismerünk.

Hirek.

Pécs, 1899. május 17.

Ki a csábító?

Érdekes és nemkevésbé kényes válópöri históriáról beszélnek a szigeti külvárosban azok, akik a dologba be vannak avatva.

Ennél cifrább eseteket is ritkán mutat az élet. Egy öreg ember ráunt az özvegyiségre és fiatal nőt vett feleségül, Egy korosabb leányt. Éltek néhány hónapig látszólag békességben, mig a napokban fiskáliszhoz ment az öreg és azt mondta ott, hogy a fiatal asszonytól való akar. Hogy meg legyen a formája, hát vigye az ügyvéd a pörit.

— Hát mi panasza van a fiatal asszonyra?

Mi panasza. Hát golya került a házhoz és egy csöpp legényt hozott. Pedig az öreg — úgy mondja — hogy ő nem hivta. Neki semmi köze nincs hozzá. Hát ki hivta a golyát?

Az öreg akár megesküszik rá, hogy soha

A bekövetkező eshetőségek ellenében kellő bátoritással látva el, resignáltan hagyta el a nem dohányzó szakaszt. A kisköszegcsuza-eszéki vicinális utasai nemsokára mély álomban szenderegtek; csak négyen virrasztottunk még. A vonatvezető, Pali a kalauz, uti társam és én.

Társam, bőbeszédű ember, megkérde, honnét és hová utazom s mily célból? Mert mint monda, cél nélkül nem érdemes semmihez kezdeni és végül megkérdezte, hány éves vagyok . . .

Hogy elejét vegyem az ő kérdezősködésének, megkérdeztem, hogy töltötte a farsangot? s miért hagyta ott a fővárost?

— Nagy oka van annak, édes nagysám; ha nem álmos még, úgy szívesen elmondok egy dió héjba szoritva, bár így is félek, hogy előbb beérjük a végállomást, mint sem tudnám fejezni.

— Óh, nem olyan gyorsan haladunk! csak kezdjen hozzá; szóltam biztatólag, mire társam azt felelte, hogy farsangi élményeinek kimagasló napját elmondja, ha megigérem, hogy közbeszólásaimmal nem zavarom.

Mi sem természetesebb, hogy készséggel ígértem; pedig ha akartam volna, sem tudtam volna közbe szólni.

Ex-lex idején kerültem a fővárosba, mert azt hittem, hogy jobban fognak méltányolni, mint vidéken; első dolgom volt, hogy megfe-

lelő állást szerezzek magamnak, de az nem olyan könnyű, mint az ember képzelet, pár heti ott tartózkodásom után aztán felcsaptam nemzetközi vigécnek. Hát hallgassa meg kedves Nagyság vigéceskedésem hatyudalának keserves odisszeját; hallatlan eredményeim sikerét,

Midőn a megbízást tartalmazó listát s a megrendelési bárcákat az egyetlen lappeldány időviselte boritékjába göngyölgetve, vad reményektől hullámzó keblemre szoritottam, ráléptem a vigéckedés nagyon is járt útjára, kecsegtetve a csengő eredmény által. Midőn elváltam megbízómtól, krajcárnélküli állapotom sötétségében, a jobb reménység derengő csilagát látták lelki szemeim. Elég baj, hogy nem testi szememmel láttam.

Nyakamba vévén törzsököm mozgó alakzatát s ugyancsak biztató szavakkal utra engedtem az ismeretlen szférába. Sorsom egy pajeszos recipiált honpolgárral hozott össze s így nagyanyáimról rám szállott babona folytán — mert azt kedvező auspiciumnak vettem — nagyobb kedvvel loholtam a sikertelenség mezejére. S mert ez auspicium nem sikerült, szilárd elhatározás született meg gondterhelt agyamban, az ugyanis, hogy jövőben nagyanyám babonájára nem adok, de annál nagyobb szeretettel fogom nélkülözni s igyekezettel elkerülni a pajeszos és pajesztalan recipiált honpolgárokat.

És lelkem ezen elhatározása nőtt-nőtt a

semmiféle golyával nem beszélt. Ennek a szálitmányát se vállalja.

Megindult így hát a pörösködés. Az ügyvéd előhivta a fiatal asszonyt. Vele jött az öreg ura, hadd hallja: mit mond a menyecske a fiskális előtt?

Az ügyvéd aztán faggatta az asszonyt, aki töredelmesen bevallotta, hogy csakugyan nem apja az öreg a golyához apróságnak.

— Ugy-e? Hát tudtam, tört ki a jámbor öreg. El is takarodsz a háztól a gyerekeddel együtt.

De a csábítóra is kíváncsiak voltak, nevezze meg a kakukkot: ki az? Hadd legyen az apja a gyerekek igazán. Adjon neki enni és neveltesse.

— Mondd ki a nevét, mert földönfutóvá teszek . . ., fenyegetőzött az öreg.

Erre az asszony kimondta:

— Senki más, öreg gazdám, mint a Lajos.

— A fiam?

— Az . . . a Lajos . . .

Előhivatták az öreg fiát, szép szál legény a Lajos és tanúságot kellett tennie, — de már a rendőrkapitány előtt.

Az vallott. Ugy van az övé.

Az öreg gondolkozott, nem haragudott egy csöppet se, hanem ezt mondta:

— Hát akkor csak az én vérem, az enyém . . . Gyertek haza,

És nagy békességben elmentek haza.

Napirend 1899. május 18-án.

Naptár: csütörtök, május 18. — Róm. kath.: Erik. — Prot.: Venánc. — Görög-kel.: (máj. 6.) János. — Zsidó: Síván 9. — Nap két 4 óra 23 perckor; nyugszik 7 óra 32 perckor. — Hold két délben; nyugszik 1 óra 12 perckor éjjel.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg, zivatar várható.

Pécsvidéki tanítónők egyesületének közgyűlése a polgári leányiskolában d. u. 5 órakor.

(József főherceg szemleúton.)

József főherceg, a honvédség főparancsnoka, most tartja szemleújtát a honvédség felett. Jelenleg Fiumében időzik, honnan a hét végén Sopronba megy s onnan Pécsre fog jönni, hogy az itteni honvédség felett szemlét tartson.

— (Miniszeri köszönet.) A vallás-és közoktatásügyi m. kir. miniszter Erreth Kálmán és neje pécsi lakosoknak, a pécsi kath. főgimnázium tanulói javára tett 2000 (kétezer)

két nap alatt s mint mondam, a második nap alkonyán oly erőre nőtt, hogy nincsen, nem lesz oly erős lelki vihar, mely a mély gyökereket vert meggyőződést lelkemből kitépni tudná. Tisztában voltam azzal, hogy ezen a vigéckedés terén való alkalmoszerű műkedvelősködésem, nem áll összhangban lelkem jobbik felének ha nem is a magasba, de legalább is a földszintől két araszra szárnyaló mivoltjával, de hát mit csináljon az ember, ha kell pénz.

Ily töprenkedések közepette értem az első üzletbe. Mint illő, az ajtó előtt preperáltam koponyám szelelő lukait, a nedves hideg előcsalta nyálkától megszabadítva azokat, beléptem, illedelmes köszönet után bemutattam magam, hogy én »Braun Jakab« vagyok x-y lap kiadó hivatalának képviselője.

— Tessék, üljön le Braun ur, szolt a magát Goldweraicher cégvezetőnek bemutatott recipiált honpolgár, — mivel szolgálhatok?

— Azon szerencsés helyzetben vagyok, hogy a n. méltóságú m. kir. kereskedelmi miniszter x számu ajánlatával melegen rekomendált lap kiadóhivatalának képviselője vagyok nagyságod általánosságban ismert és kedvelt üzlete részéről, a sokat olvasott s a szakemberek előtt közkedvelt és közkeresetű lap kihirdetési rovatába anonszot szerezzek be.

Feleli ő erre az egy szuszra elmondott beszédre:

koronás jutalomdíj-alapítványukért, köszönését nyilvánította.

— **(A Dunántúli Közművelődési Egyesület)** tegnap Budapesten rendkívüli közgyűlést tartott az új városháza tanácstermében. A közgyűlés egyedüli tárgyát Széll Kálmánnak, az egyesület alapításától fogva elnökének, örökös diszelnökké való megválasztása képezte, mely aktus ünnepélyes hangulatban, lelkes közfelkiáltással történt meg. A diszkyűlésen gróf Pallavicini Ede másodelnök elnökölt, a ki most már a Dunántúli Közművelődési Egyesület vezető elnöke. A rendkívüli közgyűlés alig tartott 15 percig. Ezután az összes jelenvolt tagok Széll Kálmán miniszterelnöknek, a ki pár nap óta torokfájásban szenved, magánlakására mentek s ott Pallavicini őgróf megleghangu, kerekded, szép beszéddel üdvözölte Széll Kálmánt, mint a D. K. E. örökös diszelnökét. Pallavicini beszédét több helyen zajos éljenzéssel szakította félbe a diszes küldöttség. Széll Kálmán válaszában, melyet meghatott hangon, közvetlen, meggyőző módon adott elő, örök hálájáról biztosította a D. K. E.-t s ígerte, hogy, mint a kormány feje, az egyesület hazafias törekvéseit minden tőle kitelhető eszközzel támogatni fogja. A király parancsa — mondta — a miniszterelnöki állásra szólította, több viszonyt kellett megszakítania, de ezek között legfájdalmasabb volt ránézve a D. K. E. elnökségétől megválni. Azért különösen köszöni, hogy örökös tiszteletbeli elnökké választották s ilyen módon mégis fennmarad közte és az egyesület között egy kapocs. Igéri, hogy új állásában is szíven viseli az egyesület érdekeit, mert ha valamely nemzetnek fontos a kultura ügye, úgy a magyar nemzetre nézve létfentartó érdek az, mert ha a magyar művelődés számára bármily kis területet meg tudunk hódítani, ez valóságos honfoglalás. A miniszterelnök válaszát nagy lelkesedéssel éljenezte meg a küldöttség.

— **(Jegyzői vizsga.)** Ma reggel 8 órakor kezdődött meg a vármegye közgyűlési termében a községi jegyzői vizsga. A mai na-

pon a vizsgára jelentkezettek az írásbeli részt végzik el s holnap lesz a szóbeli vizsga. Az eredményeket holnap este hat órakor hirdeti ki a vizsgáló-bizottság.

— **(Halálosvégű baleset.)** Kindermann József szentpéteri pusztai lakos favágó 12 éves fia tegnap reggel kiment az erdőre, ahol csupa pajkosságból egy fára kuszott fel, azon szándékkal, hogy vele jött pajtásai őt meg ne találják. Amint már körülbelül öt méter magasban volt, egy ág leszakadt alatta, úgy, hogy a fiu lezuhant. Látszólag semmi baja sem történt, mert még saját lábán ment haza, az éj folyamán azonban rosszul lett s reggelre belső elvérzés következtében meghalt.

— **(A halászati tilalom.)** Jagits József és Bedő Albert orsz. képviselők vezetése alatt a mohácsi, kisköszegi, tolnai, bajai és apatini dunai halászsoknak egy küldöttsége tisztelgett Darányi Ignác földmívelési miniszternél, hogy megkérje, miszerint a halászati tilalmat függeszse fel, mert a halászsok erre nem voltak elkészülve és most kenyér nélkül állnak. A miniszter felelte, hogy a törvényben előirt tilalmat most fel nem függesztheti ugyan, de módot fog találni, hogy hetenkint pár napig a tilalom hatálya szüneteljen. S megkérte a küldöttséget, hogy saját tapasztalataik nyomán egy memorandumban terjeszszék elébe, hogy a haltenyésztés rendezése miként volna elérhető s egy nagy halállomány létesíthető a halászati tilalom felfüggesztése esetén; továbbá, hogy a halászati törvény revíziójára mily körülményeket tartanak fontosaknak. E memorandumot a küldöttség legközelebb a miniszter elé fogja terjeszteni.

— **(Megdobált vonatok.)** A Budapestről este érkező gyorsvonatra tegnap Bükkösd és Abaliget között egész közáport zúdított a vasutmenti földekről valaki. A vonatnak három ablaka betört. A nyomozást rögtön megindították a tettes után. Meg is találták azt Szerdán János, megyefai suhanclegény személyében, kit feljelentettek a bíróságnál. Ezelőtt pár nappal pe-

— Hja barátom. — most már barátom és nem úr — nem hirdetünk.

— Alásszolgája!

— Mentem ezekután reményem dús levélzetű galyáról egy levélkét vesztittem, Schibtfresser et Comp. céghez. A bevezetés olyan volt, mint fent. Hanem mikor előadtam jövelelem célját, — rám kiáltott az üzletvezető hogy:

— Hagyjon nekem békességet.

Arról a bizonyos ágról megint leszakadt egy levélke, pedig lelki szemeim előtt ezen levélkék értéke nyolcvan és nyolc forint között váltakozott.

Következett Grünstock Attila és társa cég. A bevezetés és ismerkedés úgy, mint fent. A cég képviselője egy faintos ember. Leültetett, beszélt alt hoch deutscher stílusban, arról, hogy pang az üzlet, nincs pénz, nincs gescheft.

Lódultam. Megint lehullt egy legalább másfél forintosnak hitt levélke reményeim tájáról.

Innen mentem már nem nagy lelkesedéssel a Fisohlenbacker és testvére céghez. Új fent: semmi.

— No, gondolám, te Jakab, ha ez így halad, éppen olyan gazdag ember leszel eből az üzletből, mint a télen kertészkedő, nyáron hólapáttal foglalkozó egyén. De előre, ez csak olyan kezdet, még járhat soká, tán

nem is cseppenni, hanem csurogni fog az áldás . . .

Azután megpróbáltam a Monhbeigel és Kreithauszel céget . . . Én Braun Jakab vagyok stb . . . Körül nézek s egy ismerős professzor barátomat látom ott lődörögni, ki sunyi módon igyekezett elérni az üzlet azon sarkát, melyen az ingatlan tartozéka címen nevezni szokott ajtó volt.

De én rákiáltottam: »Szervusz Feri.« Az aljas menekülni igyekezett abból a társaságból, melybe beleszottyantam, azért, mert boldogtalan reminiscenciák fűzték őt hozzám, az ő részéről, mert ő egypár osztrák értékű még akkor, mikor adtam, pengő forintokkal maradt vigan, — most pedig nagyon is érhető okból — lehangolt adósom. Nem tudom, Monhbeigel úr vagy társa lépett elő és dicsekedő hangon kérdezte tőlem, hogy:

— Hunnan ismer thülem a nevelő?

— Hogyne ismerném — felelém — mikor tőle tanultam angolul.

Persze a nevelő értékét véltem nagyobbitani ezzel az enunciációval. Hatott. A főnök előbb sajnálatának adott kifejezést, hogy angol levelezése nincs, mert a nevelő urat alkalmazhatná: de se baj, majd megtanítja erre a nyelvre »az ő jönnjörü jermekét, az Atillácskát.«

Ne neked, gondoltam. Üzletet persze nem kötöttem.

Az a profitom volt, hogy Feri fix időre

dig a Budapestre menő gyorsvonatot dobálták meg délelőtt 9—10 óra között Szentlőrinc és Cserdi között. A vonatnak itt csak egy ablaka tört be s a nyomozás kiderítette, hogy László Vince és Mikó Gyula cserdii lakosok voltak a tettesek, kik azonban megszöktek a községből. Most keresik őket.

— **(Betörés.)** Lederer Ferenc, szajki kereskedő boltjába az ablakon keresztül betörttek egyik éjszaka s a boltból árucikkeket és 4 forint készpénzt vittek el. A káros másnap bejelentette az esetet a hatóságnál, de a nyomozás még eddig nem bírta kideríteni, hogy kik voltak a betörők.

— **(Gazdasági tudósító.)** A földmívelésügyi m. kir. miniszter Balogh István ág, ev. lelkész, porrogh-szt.-királyi lakost, Somogyvármegye csurgói járására nézve a gazdasági tudósítói tiszttel bizta meg.

— **(Elfogott csalóbanda.)** Szegszárdi levelezőnk írja: Várady János csendőr-mester egy négy tagu csalóbandát fogott el, a mely hamis pénzárulással egész vagyont szerzett. A csalók Rikker Antal és Rikker Mihály decsi gőzmalomtulajdonosok, Schnetzer József tolnai halászati bérlő és Pikker Bogár János decsi földműves. A csalásokat úgy követték el, hogy a hiszékeny és könnyen meggazdagodni szerető embereket Schnetzer József és Pikker Bogár János szállították a vidékről a fővárosba, a hol a »nagyságos ur« Rikker Mihály fogadta őket, a ki a hozott pénzt átvéve, egy 10 frt nagyságu ujságcsomagot adott át, melynek alsó és felső lapján egy-egy új 10 frtos volt úgy, hogy a rászédett emberek az egész csomagban csupa 10 frtosokat gondoltak. Mikor a »nagyságos ur«-tól a szerencsétlen áldozatok a 4-szeres pénzt átvették, egyszerre betoppant Rikker Antal, a ki titkos rendőrnek adván ki magát, a »nagyságos ur«-at látszólag letartóztatta, mit látva a rászédettek, nekik engedett egéruton elmenekültek. Ily módon igen sokan rászédettek, de szegényből nem mertek panaszt emelni. Eddig csupán

tett fizetési ígéretet. Tudja kedves nagysám, mi az? Megmondom, csak ne tessék közbe szólni: Nesze semmi fogd meg jól.

De hát, mit mondjam tovább, már ugyanis a végállomáshoz kezdünk közeledni. A többi jó hangzásu cégnél is így jártam.

— Jöjjön ősszel, jöjjön nyáron, jöjjön a szezonba.

Nem tárasztom tovább édes nagysám, csak annyit mondok, hogy be sok erdőt, be sok falut bejártam — de hiába. A jövedelmező üzletet pedig már majdnem a Lucifer birodalmába kívántam. De csak majdnem.

Még aztán hátra maradt vagy nyolc cég, de biz nem mentem utána: hanem mihelyest haza értem, elküldtem barátomhoz a vice ház-mester kamasz fiát, körülbelül ezzel a tartalmu levéllel, hogy uralkodásom szimbolumát, a koronát nyomja a miniszteremnek a már két nap óta mosatlan markába.

Ekkor már csaknem berobogtunk az az eszéki állomásra; az én rendkívüli örömmörmre, podgyásunkat összeszedve, hogy hálátlan ne legyek, vagy legalább udvariatiannak ne látszam, megkérdeztem utitársamat, — hát a többi farsangi élményeit mikor mondja el?

— Mikor? szólt társam különös mosolylyal, majd akkor, édes nagysám.

— Ha, ha — szóltam türelmetlenül — ha majd a pécs—kisköszegi vonalon utazhatunk, ugy-e?

Sipula.

id. Heincz Frigyes jelentette be, hogy öt 250 frttal, ifj. Heincz Frigyes pedig 100 frttal, ifj. Frázon Józsefet 200 frttal, Schmidt Konrádot 600 frttal csapták be; ezeken a tolnai lakosokon kívül Máté Mihály faddilakos 324 frtot, özv. Rajzik Mihályné pedig 100 frtot adott a furfangos csalóknak. A letartóztatott családok tettüket beismerték, a kiket e hó 14-én kísérték a szegzárdi ügyészség börtönébe.

— **(Postamester kerestetik.)** A pécsi posta és távirtdaigazgatóság pályázatot hirdet postamesteri állásra Langvizen, Zalavármegyében. Pályázati ajánlatok június 9-ig adandók be.

— **(Szohner Olgát meglopták.)** A színésznő karrierjében — amint mondani szokták — a fordulópont, amikor először lopják el az ékszeres etujét. Az első zugó tapsvihar mámorra nem jelent még semmit, az első csokor elhervadhat a nélkül, hogy egy levélkéje is mesélne a kiváló szubrett vagy drámai hősnő mesés domborításáról. A fölfelé jutás fokmérőjét a rendőri hírek között kell keresni. Sarah Bernhardnak épp úgy megvan az a balsorsa, hogy az öltözőjébe lopozik valami pernahajder s ellopja a százazreket érő ékszereit, mint Küry Klárának s Dusevel épp úgy megtörtént, mint Szohner Olgával. A rendőrség ma legalább a szombathelyi rendőrkapitányság táviratáról ad hirt, mely szerint Szohner Antal miniszteri osztálytanácsos leányát, Olgát — a pécsiek volt kedvencét — tegnap este meglopták. Amíg a közönség előtt játszott, valaki besurrant öltözőjébe s ellopta hosszú, vörösszinű ékszerdobozát, a melyben ezer forint értékű ékszer volt. Az ellopott ékszerek közt van: egy aranylánc egy kinyitható Szentgyörgy-tallérral, a melyben két arckép látható, egy pár briliáns-fülbevaló, egy gyűrű nagy briliánssal, egy antik gyűrű smaragdokkal s még egyéb drágaság. A rendőrség nagy erélyvel neki látott, hogy megkeresse a tolvajt, aki a szombathelyi távirat szerint valószínűleg erre felé vette az útját. Szohner Olga pedig megelégedhetik azzal a sovány vigasztalással, hogy ez a kellemetlenség úgy hozzátartozik a — karrierhez, hogy sokan egyenesen pályázatot irnak ki a tolvajra, ha nem akar magától jelentkezni... — Mint lapunk zártakor értesülünk, egy Pécsre érkezett távirat szerint Szohner Olga ékszerei megkerültek s a tolvajt is sikerült kézrekeríteni.

— **(Fagy lesz.)** Egy időjós, aki május első felére is fagyokat jóslt, de akinek jelzése csak igen kis részben vált be, most azt írja, hogy május 25-ikén, Orbán napkor fagy lesz. Egész határozottsággal nem állítja ugyan, de igen valószínűnek tartja, a minek következtében a szőlősgazdákat fölhívja, hogy a fagy ellen való védekezésre készüljenek s amit lehet, a termésből megmentsenek. Ami a pünkösdi ünnepeket illeti, a tekintetben azt jóslja, hogy kellemes szép idő lesz a kirándulók mitől sem tarthatnak.

— **(Gyilkos villám.)** Szava baranyamegyei faluban — mint Siklósról jelentik — a lakosságot rémes eset tartja izgalomban. Varga Ferenc földmives feleségével a kukorica-földön dolgozott. Estefelé, a mikor napi munkájukban kifáradva épen hazafelé készülődtek, hirtelen megeredt a zápor. Az asszony sietve összeszedte a cókmoikat, Varga pedig a lovakat fogta be a szekérbe. Egyszerre lesújtott a villám és a megrémült asszony szemeláttára agyonsujtotta Varga Ferencet és két lovát, a kocsit pedig pozdorjává aprította. A szegény asszony halálos beteg lett a rémülettől.

— **(Pályázat.)** A dárdai kir. járás-bíróságnál egy irnoki állás van üresedésben,

mely 500 frt fizetéssel és 150 frt lakbérrel javadalmaztatik. Pályázati kérvények június 25-ig adandók be a pécsi kir. törvényszék elnökéhez.

— **(Az öngyilkos temetése.)** Ma délután két órakor temették a budaikülvárosi temető halottas házából a tegnap reggel Pécssett öngyilkossá lett *Schaadt* Gyula községi jegyzőt. A temetésen részt vett az öngyilkosnak, a tragédiáról sürgönyileg értesített özvegye, született *Láng* Irma, s az elhunyt néhány rokona, valamint többen a majosi polgárok körül is, kik jegyzőjük temetésére jöttek be. Az öngyilkos ág. ev. vallású lévén, a gyászszertartást *Fischl* ág. ev. káplán teljesítette, ki megható s fenkölt szellemű gyászbeszédet mondott az öngyilkos koporsója fölött.

— **(Házi szarka.)** Özvegy *Szabó* Gyuláné, baranyavári lakosnőnél cselédkédként szolgált *Wagner* Magdolna, lancsuki leányzó. Gazdasszonya megbízott benne és kedvelte is, de a leány a bizalmát azzal hálálta meg, hogy rendszeresen lopta az asszonyát s legutóbb már pénztárcáját is kilopta az asztalából. Ezenazonban rajtavesztett s a börtönbe került, most várja büntetését.

— **(Leégett szalmakazlak.)** A Dárdához tartozó Uglesz-pusztán *Szater* Jusztin ottani bérlőnek kigyuladt egy szalmakazlak s 800 forint értékben leégett. A mohácsi szigeten szintén volt egy kazaltűz. *Elein* Sándornak a birtokán egy kazal szalma gyuladt ki, még pedig gondatlanság folytán, mert *Lóggó* János cseléd a kazal mellett tüzet rakott s arról a kazal is tüzet fogott. A kár itt is nagy.

— **(Megvert ember.)** Szabolcson a minap minden ok nélkül véres verekedést rögtönzött *Csiszók* János, ottani lakos. Egy vaslapáttal felfegyverkezve, megtámadta az utcán *Kovács* Józsefet és azt véresre verte. A megvert ember feljelentette az esetet a bíróságnál, a mely most kérdőre fogja vonni a verekedő *Csiszók* Jánost.

— **(Névmagyarosítás.)** *Spitzer* Sándor ó-dombóvári illetőségű budapesti lakos vezetéknevének »Szemző«-re kért átváltoztatása, belügyminiszteri rendelettel, megengedtetett.

— **(Letartóztatott csavargó.)** Az elmúlt éjjel a rendőrség az alsó sétatéren egy *Honigberg* János nevű egyént tartóztatott le, aki állítólag ácslegény, ezt azonban igazolni nem tudja. Így tehát illetőségi helyére, Gurahoncra toloncolják.

— **(Késelő asztalos inas.)** Mösmer Károly asztalos inas, tegnap délután a buzatéren összetalálkozott egyik társa *Vargha* Imrével, kivel beszélgetés közben összeveszett azért, mert *Vargha* nem adott neki cigarettát. A szóváltásból csakhamar tettelegességre került a sor, miközben Mösmer egy budli bicskával megszurta pajtása karját. A sérülés jelentéktelen ugyan, de az erőszakos asztalosinast mindamelllett feljelentették a bíróságnál.

— **(Jóváhagyott alapszabályok.)** Az országos magyar bányászati és kohászati egyesület pécsvidéki osztályának alapszabályait a m. kir. belügyminiszterium a bemutatási záradékkal ellátta.

— **(Szent év.)** XIII. Leo pápa bullát bocsátott ki, amely az 1900-ik évet jubiláris, azaz szent évnek nyilvánítja. A bullát ünnepléses módon fölolvasták a Péter templom

kapujában, azután pedig a többi bazilika kapuin is kifüggesztették. 1900 a 21-ik szent év. Az utolsó szent év 1825 volt. IX. Pius pápa hosszú uralkodása alatt 1850-et és 1875-öt nyilváníthatna volna szent évekül, de nem tette, mert 1850-ben Nápolyban huzódott meg, 1875-ben pedig az olasz okkupáció emléke még nagyon is friss volt és veszélyes lehetett volna a katolikusoknak Rómába csöditése.

— **(Ellopott ékszerek.)** *Reinisch* Antal szabómester leánya elhalt anyja után nagyobb mennyiségű és értékű ékszereket örökölt, melyeket otthon egy szekrényben elzárva tartott. Tegnap, hosszabb idő után először, megnézte a drágaságokat s rémülten vette észre, hogy több értékes darab, köztük három női óra, vagy húsz darab gyűrű és különféle zsuzsuk hiányzanak a szekrényből. Nyomban jelentést tettek az esetről a rendőrségnek, hol *Selényi* Antal rendőrbiztos vette kezébe a nyomozást s csakhamar ki is derítette, hogy a tolvaj senki más nem volt, mint a káros tizenhatéves cselédje *Tervári* Katalin, kinél a vagy 300 forint értékű ellopott ékszereket csekély kivétellel meg is találták. A fiatal korában ily vakmerő lopásra vetemedett házi tolvajt átadták az ügyészségnek.

— **(Vizügyi értekezés.)** Ma délután 3 órakor kezdődött az az értekezés, a melyre *Majorossy* Imre polgármester összehívta a városi törvényhatósági bizottság tagjait, hogy a végleges vízmű létesítésére vonatkozó állami szakértői jelentést elibük terjessze, mielőtt a vízvezeteki bizottság véleményével és a Tanács javaslatával a közgyűlés elé kerül. Az értekezés tudomásul vette a szakértők jelentését s a végleges vízmű kérdésének megoldását a pogányi vizek bevezetésével vélte elérhetőnek. Az értekezés lapunk zártakor még tartván, lefolyásáról részletes tudósítást holnap számunkban hozunk.

— **(Sétahangverseny.)** A 44-ik gyalogezred zenekara holnap délután 6 órakor a sétatéren hangversenyt rendez a következő műsorral: 1. »Wagram«, induló. 2. »Bibliás ember«, opera. 3. »España«, keringő. 4. Magyar rhapsodia. 5. »Tavaszi hangok«, műdal. 6. »Bécsi történetek«, egyveleg.

— **(A kegyetlen feleség.)** Párisban egy *Leforest* nevű milliomos orvos valami súlyos kihágást követett el és elfogatása küszöbön állt. A legkedvezőbb esetben elmeógyintézetbe szállították volna. Erre aztán öngyilkosságra határozta magát. És felesége nemcsak abba az elhatározásba egyezett bele, hogy dolgozószobájában gázbelélegzéssel ölje meg magát, de megtartotta azt az ígéretét is, hogy haldoklása alatt a mellékszobában fog tartózkodni, utolsó perceinek felkiáltásait pontosan följegyzzi, esetleg kérdéseire is felel. A fiatal asszony mindezt meg is tette. Az eset lefolyását híven elmondta a rettenetes pillanattig, a mikor *Leforest* az utolsó érthető szót kiáltotta:

»Borzasztóan szenvedek... bűnhődöm!«

— **(Betörés világos nappal.)** A málomi határban levő csárdában a napokban a déli órákban betörők jártak. A betörők azt az időt használták fel, míg az egyedül otthon volt csárdásné fehérneműt terítgetett a padlason és felfeszítve a lakás ajtaját, abból egy ezüst órát és egy az asztalon álló fatálban volt tizenkét forint ára ezüstpénzt elvittek. A káros panasza folytán megindult nyomozás során kitűnt a jelekből, hogy a betörést csakis a helyi viszonyokban jártas egyén követhette el s így esett a gyanu *Ring* Mátyásra, a csárdás-gazdának egy volt cselédjére, a kit részegsége miatt csapott el a gazdája. Az ismeretlen he-

lyen tartózkodó Ring után megindították a nyomozást.

— **(Szent János-ünnepély a Dunán.)** Hagyományos szokáshoz híven évente megünneplik a mohácsi molnárok és hajósok nepomuki Szent János napját. A nap előestéjén szokott lefolyni az ünnepély. Gyönyörűen feldisztatik a malmokat, tűzijátékot rendeznek mozsárlövések kíséretében. Az ünnepély fénypontját egy szépen földiszított dereglye képezi, a melyen lombsátorral körülveve üvegszekrényben áll a szentnek szobra; rajta vannak a molnárok is, meg egy zenekar. A dereglye a dunagőzhajózási társaság hajóálmásáról indul lefelé s utjában három helyen áll meg s arról a molnárok nevében az egyik ünnepi beszédet intéz a jelenlevő közönséghez a szentnek érenyeiről, és pártfogásáról. Az idén Toldy József beszélt. Beszédében megemlékezett Nep. szent János hithűségéről, papi érenyeiről; ezzel kapcsolatban pártfogásába ajánlotta a vizenjárókat, az egész várost, kiemelve annak notabilitásait. Gyönyörű idő kedvezett a maga nemében szép és épületes ünnepélynek s így érthető, hogy nagyszámu résztvevő sereglett össze a dunaparti sétányon és a töltéseken. Kilenc órakor vette kezdetét az ünnepély s 10 óra után végződött azzal, hogy szent János szobrát zeneszó mellett gyalogszerrel visszahozták a Reberics s Krosits-féle malomba, a mely a többi között különösen kitűnt megkapó transzparentjeivel és kivilágításával.

— **(Hóhérok fizetése.)** A francia hóhér, Deibler, aki néhány hónappal ezelőtt

vonult nyugalomba, 4500 frank évi fizetést kapott s ezenkívül minden kivégzésért kétszáz frank külön díjat. Deibler ötszáznál több emberen hajtotta végre a halálbüntetést. A németországi hóhér, aki a minap vonult nyugalomba, huszonöt évig viselte tisztét és kétszáz tíz embert végezett ki. Minden kivégzésért 150 márkát kapott, így összesen 31.500 márkát huszonöt év alatt. A régi »jó időkben« a hóhér működése nem volt olyan egyhangu s így a különböző fajta kivégzésért különböző fizetés járt. Különösen érdekes a darmstadti hóhérok díjszabása. A halálbüntetés végrehajtásának igen sok módja volt. Így a hóhér, ha a bűnöst forró olajban elégette, 24 forintot kapott. A bűnös fölneveléseért 15 forint 30 krajcár járt ki a hóhérnak. Karddal való kivégzés 10 forint; keréketörés 5 forint; akasztás 10 forint; a bűnöst négy részre tépni 18 forint; a holttestet eltemetni 1 forint. Ha valakit élve kellett nyársra huzni, azért 12 forintot, boszorkányégetésért 14 forintot kapott a darmstadti hóhér. A kintpadra vonás különböző nemeiért szintén más-más volt a fizetése. A fül és orr levágásáért 5 forintot fizettek neki. E mellett megemlítendő, hogy minden kivégzésnél a hóhér ingyen ellátásban részesült.

— **(Elveszett.)** Tegnap délután az Erzsébet-sétátéren egy kis acél láncon lógó asztalfiók-kulcs elveszett. A becsületes megtaláló kéretik, hogy az egyébként értéktelen kulcsot a rendőrségnek adja át.

— **(„Ne szólj szám...“)** Nem egyszer volt már alapos galibák okozója az aszszony-nyelv, mely a napokban ismét bajt okozott s szaporította a bíróság dolgát. Mayer Vincéné gyódi lakosnő udvarából elveszett egy kotlóstyuk s e fölötti elkeseredésében nem volt különb dolga az asszonynak, mint utca-szerte

azt kiabálni, hogy a lopást Szeelig Adámné, a szomszédasszony követte el. Ezt persze csakhamar meghallotta a gyanúsított asszony is, ki átfutott a szomszédba s a kíváncsiak nem csekély örömeire alaposan elverte a gyanúsított asszonyt. A dolognak persze a bíróság előtt lesz folytatása, ahol Mayerne a kapott ütlegekért, Szeeligné pedig rágalmazás miatt emelt panaszt.

— **(Öngyilkossági kísérlet.)** Korner Matild, egy hássági gazdálkodó fiatal, alig tizenhat éves leánya tegnapelőtt öngyilkossági kísérletet követett el, azonban szerencsére sikerült a fiatal leányt még idejekorán kiragadni a halál torkából. Akként történt a dolog, hogy a fiatal leány egy óvatlan pillanatban magára zárta a szobaajtót s midőn a megrémült szülőknek sikerült az ajtót betörni, leányuk már iszonyu görcsöktől kinezva hevert a szoba padlóján — gyufa mérget ivott. Azonnal ellenmérget adtak neki, mitől a leány annyira magához tért, hogy most már minden veszélyen túl van. Az asztalon egy levelet találtak, melyre ez a néhány szó volt írva:

»Temetőbe, sirba vágyom«

Matild.

Valószínű, hogy a leányt a szerelem gyötri s késztette könnyen végzetessé válható tettének elkövetésére.

— **(A nemesség eredete.)** A nemesség az emberi kulturának egyik legrégebb intézménye és őseink előbb ösmerték a címet és méltóságot, mint a vetést, aratást vagy akár a házépítést. Spenczer Herbert századunk és minden korok egyik legnagyobb bölcsésze ku-

kezőjét higgye el s a bölcs gróf ama véleményét pedig, hogy minden ilyen hirnek van valami magva, teljes figyelmen kívül hagyta.

A fogadás utbaigazítása szerint felment a szépen kövezett csigalépcsőn, a hol egy zárt ajtóra bukkant és a nála levő kulccsal kinyitotta azt.

A hosszú, sötét folyosó, mely csak úgy visszhangzott lépteitől, egy óriási terembe s az ebből nyíló mellékajtó pedig a termék végtelen során keresztül vezette őt, melyek mind a legnagyobb pompával és kényelemmel voltak berendezve.

A sok közül egyet kiválasztott hálótermeül, a melyet legbarátságosabbnak tartott, a hol jó párnázott agyralalált s a melynek ablakaiból ép a korcsmába láthatott, sőt minden ott kiejtett hangos szót is meghallhatott.

Gyertyát gyújtott, rendbehozta asztalát s oly kényelemmel és jóízűen evett, akárcsak valami othaheity-i nemes ur. Közbe-közbe az öblös palackot sem hagyta figyelmen kívül.

A míg fogai teljes munkálkodásban voltak, nem volt rá ideje, hogy a kastély híresztelt kísérteteire gondoljon.

Ha úgy néha valami neszt hallott a távolból s a félelem azt sugta fülébe: vigyázz! vigyázz! most jön a kísértet, a bátorság tüstént megadta rá a feleletet: bátorság! Macskák, patkányok civódnak egymással.

De vacsora után, a gyomor negyedórájában, mikor a hatodik érzék, az éhség és szomjuság közös érzéke a léleknek már nem nyújtott foglalkozást, ez valamennyi érzék figyelmét pusztán a hallásra irányította s a félelem

sága dacára rászánva fejét a továbbutazásra, ismét a háttára vetette batyuját.

Midőn távoztakor pár keserves panaszt és jókíváncsóságot mondott fogai közt a korcsmáros köszívűségén, ez holmi szánakozást mutatva az idegen sorsán, utána kiáltott ajtajából:

— Hallja-e, fiatal úr, mondani akarok valamit; Ha itt óhajt maradni, gondoskodom jó szállásról. Itt fent a kastélyban akad elég üres szoba, ha nem unatkozik! az egész lakatlan, én őrzöm a kulcsait.

Feri persze örömmel fogadta az ajánlatot s az irgalmasság mesterművének minősítette azt, hiszen kérelme csak földélre, meg egy kis vacsorára terjedt, lett légyen az akár kastélyban, akár pedig valami parasztvityillóban.

A korcsmáros azonban alattomos, pajzán tervet érlelt, mivel módfelett boszantotta őt, hogy az idegen holmi félhangu szidalomban részesíté, miért aztán boszúkép a kísértettel akarta meggyötörni, mely az ódon hegyi várkastélyban tanyázik s a lakókat már réges régen kifízte onnét.

A kastély közel a faluhoz, ép a korcsma átellenében meredek sziklán épült s csak a keskeny országut és egy sekély halaspatak választotta el ettől. A kastélyt gyönyörű szép fekvéseért állandóan jó karban tartották, szépen be is volt rendezve s a tulajdonosnak, ki gyakran az egész napot benne töltötte, üdülőhelyül szolgált, de a mint a csillagok ragyogni kezdtek az égen, tüstént odahagyta minden cselédjével, hogy a dörömbölő szellem zaklatását, a mely minden éjjel rémitgetni szokott, kikerülhesse. Nappal persze a kísértet sohasem jelentkezett.

A mily kellemetlen volt a kastély réme éjjeli alkal-

tatta a nemesség eredetét és arra a következtetésre jutott, hogy annak keletkezése a háborukra vezethető vissza. Számos vad néptörzs — mondja Spenczer — »hósi« névvel tüntetett ki oly férfiakat, kik a háboruban valami dicső tettet vittek véghez. Ezt a nevet vagy az eddig ösmert névvel kapcsolatban, vagy egymagában használták. A háboruban ily módon szerzett tisztelet-neveket idővel vezetéknevek gyanánt is használták; így Mexikóban régente magas hivatalok vezetőit »vérontók«-nak és »emberevők«-nek hívták. Spenczer »A szociológia alapelvei« című munkájában az erre vonatkozó és számos tanulságos adattal fűszerezett fejtegetéseit így fejezi be: »Tagadhatatlan, hogy a címnek eredetileg csak az volt a hivatása, hogy a vadember győzelmét eszébe juttassa ellenségeinek. E címek nagymérvű szaporodását az okozta, hogy a nagyobb népfajok tulajdonképpen számos kisebb népelemnek önkéntes meghódolása vagy legyőzése által keletkeztek. A népelemeknek új alakulásával egyidejűleg a háború útján szerzett címek mindinkább veszítettek jelentőségükből, míg végre a cimadományozásnak ezt a régi alakját egy új, a békének megfelelő alak végképp kiszorította.«

— (Menekülés a szabó elől.)

Különös eset történt néhány nap előtt a Bodenbachból Bécs felé robogó gyorsvonaton. A vonat leggyorsabb robogása közben egymásután két ember ugrott le róla. Az első, súlyosan sérülve, fekve maradt, a második azonban teljes épségben tovább futott. A sebesült aztán elmondta, hogy Machanek Lipótnak hívják s azért ugrott le, mert a kupé hátterében észrevette a — szabóját, aki hirtelen fölkelte és feléje közeledett. Erre oly leirhatatlan aggodalom fogta el, hogy fölszakította a

kupé ajtaját és leugrott. Machaneket a legközelebbi kis állomáson kórházba vitték és a másik vakmerő ugrót nyomozni kezdték. Midőn azonban a Machanek által megnevezett szabót előállították, kitűnt, hogy az a legközelebbi napon nem volt uton. Machanek tehát egy teljesen érdektelen embert nézett szabójának. Ez is megkerült már bizonyos Klimm Vilmos utazó személyében, aki azért ugrott le, mivel a gyorsvonat nem állt meg az állomáson, a hol le akart szállni. Az eset a komikus személycsere dacára azonban igen tragikus, mert kevés a remény, hogy a súlyosan sérült Machanek életben marad, úgy, hogy ránézve a szabótól való menekülés végzetessé vált.

— (Amerikában meggyilkolt magyar asszony.) Az »Amerikai Nemzetőr« írja, hogy a texasi San-Antonióban egy magyar asszonyt meggyilkoltak. Az asszony Mandaray M. L., aki már ötven év óta lakott férjével Amerikában, a hová a magyar szabadságharc után vándoroltak ki. Férje magyar nemes ember, a ki végigküzdötte a magyar szabadságharcot, de utána el kellett menekülnie. A meggyilkolt asszonynak San-Antonióban gyönyörű háza volt, mely a minap meggyuladt. A tűzoltók csakhamar eloltották a tüzet s behatolva a házba, a romok között megtalálták az asszony elégett holttestét, a melyen több kézzurástól eredt seb volt. A gyilkos valószínűleg úgy akarta elpalástolni tettét, hogy rágyújtotta az asszony holttestére a házat. A gyilkossággal egy mexikói napszámot gyanúsítanak, a kit már el is togtak.

— (Gyilkos milliomos.) New-Yorkban nagy feltűnést keltett egy gyilkosság, a melyet ott e hó 3-án követte el. Az áldozat a 72 éves dr. Masterton, kit a 65 éves James Neal Plumb negyvenévi ellenségeskedés után előre megfontolt szándékkal gyilkolt meg. Mind a két férfi milliomos volt. Plumb, amikor elfogták, egy gépirással irt memorandumot adott át a rendőrségnek, amelyben kifejtette, hogy mi vitte őt arra, hogy dr. Mastertont agyonlője. Plumb neje, amikor 1877-ben meghalt, 600.000 dollárt hagyott gyermekeire és a végrendelet végrehajtójául dr. Mastertont nevezte ki. Plumb panaszkodott, hogy Masterton a vagyont elpocsékolta és pört indított, amelynek se vége, se hossza nem volt. Masterton Plumb fiát állítólag arra csábította, hogy könnyelmű leányt vegyen nőül, leányát pedig egy hozományvadász karjaiba vezette, akivel most London közelében nagyon boldogtalan házasságban él. Ezek az okok keserítették el a milliomost annyira, hogy azt az embert, a ki így hajtotta végre felesége végrendeletét, agyonlője.

Művészet, irodalom.

○ Csiky László. Csiky László jelenleg Pesti Ihász Lajos szolnoki szintársulatánál szerepel. Tegnapelőtt volt a jutalomjátéka, mely alkalommal Prém József színműve, az »Adorján báró« került színre. A színház nézőtere zsutolásig megtelt. Csiky a morfinista főhadnagyot, Mindszenty grótot játszta és sok tapsot kapott. A darab is nagyon tetszett.

matlankodásával a tulajdonosra, ép oly előnyös volt dörmöblésével a tolvajoktól való nagy biztonság tekintetében.

A gróf hivebb, éberebb oltalmazót sem állithatott volna kastélyának, mint ezt az éjjeli zavargót, a ki még a legvadabb zsványbanda előtt is megőrizte tekintélyét.

Nem is tudott volna biztosabb helyet kincsei oltalmára, mint ezt az ódon hegyi várkastélyát, mely a rémlaki faluvégen állt.

Lement a nap, beállt a sötét éj uralma, midőn Feri éjjeli lámpással kezében a kastély kapujához ért a korcsmárostól kísérve, ki egy kosárban ennivalót és mellé egy üveg bort vitt, a mely — ugymond — nem kerül krétára. Két gyertyatartóról is gondoskodott ugyanannyi gyertyával, mivel se gyertya, se tartója nem volt az egész kastélyban, minthogy ott szürkületnél tovább senki meg nem maradhatott.

Feri már utközben észrevette a jól megrakott, terhe alatt ropogó kosarat, nem különben a gyertyákat, melyek nélkül könnyen ellehetett volna s a melyek árát, úgy hitte, mégis meg kell fizetnie, de nem is állhatta meg szó nélkül:

— Minek ez a pazarlás, akárcsak valami lakodalomnál. Hisz' a lámpában égő gyertya is elég lett volna, míg lefekszem, mire pedig felébredek. a nap már jó magasan áll, borzasztó fáradtságot érzek, úgy alszom, mint a güzü.

— Nem titkolhatom el ön előtt, viszonzá a korcsmáros, hogy itt az a hir kering, mintha a kastélyban valami zakatoló szellem volna. Hanem azért ez mit se aggaszsa önt, itt vagyunk mi, látja, egész közel, könnyen átkiálthat, ha netán valami természetellenes dolog

adná elő magát s én cselédeimmal együtt rögtön segítségére sietek.

Odalent a korcsmában egész éjjel nagy a láрма, mindig talpon van ott valaki.

Én már harminc éve lakom a faluban, de nem mondhatnám, hogy láttam volna valamit. De ha mégis valami zakatolást hallana az éjjel, biztos macska vagy patkány lesz, a magtárban nyugtalankodnak.

Ovatosságból gyertyáról is gondoskodtam, az éj, tudom, senkinek sem barátja, a gyertyák meg vannak szentelve, azoknak világa a kísérteteket, ha netán volnának a kastély körül, bizton elijeszti.

A korcsmáros azzal, hogy ő még sohasem látott a kastélyban kísértetet, épen nem mondott valótlan, mert éjnek idején szörnyen ovakodott, hogy oda csak az egyik lábát is betegye, nappal pedig a szellem sohasem mutatkozott és a kópé most se merte ám a küszöböt átlépni, hanem kinyitván az ajtót, a holmis kosarat szépen a vándor kezébe nyomta, utbaigazitotta őt és jó éjszakát kívánt.

Feri minden félelem, borzalom nélkül lépett be a kapun, gondolván, hogy ez a kísértethistória csak hiu mende-monda vagy tán valami igaz történet elferdített hagyománya lehet, melyből a képzelet természetfölötti csodát alkotott.

Mindjárt a derék Hóborthy Botond gróf meséjére gondolt, kinek súlyos karjával annyira aggodalomba ejtették, pedig milyen vendégszerető fogadtatásban részesítette őt.

Utítapasztalataiból tehát azt a szabályt állította fel magának, hogy az ilyen mende-mondáknak ép az ellen-

Törvénykezés.

§ **Zsarolás.** W. Róza, egy szegzárdi kereskedő fiatal leánya, öt év előtt szerelmi viszonyt folytatott egy ottani előkelő vagyonos orvossal, mikor aztán a leánynak gyermeke született, a viszony hirtelen megszakadt. W. Róza — a kit most már a szülők is kitagadtak — anyagi támogatást kért T. orvostól s miután T. minden segélyt megtagadott, W. Róza a bírósághoz fordult, hogy kötelezze az orvost a gyermek eltartására. A járásbírósg teljesítette is a leány kérését, az orvos azonban az ítélet ellen jogorvoslattal élt. Felebbezésében kiemelte, hogy ő nem kötelezhető a leánynyal szemben semmire, mert W. Rózának nem az egyedüli udvarlója volt. A leányt az orvos igaztalan eljárása — noha akkor már a felsőbb bíróság is kötelezte az orvost a gyermektartásra — annyira bántotta, hogy elkeseredésében nyílt utcán lelővéssel fegyvegte T.-t, aki most már életveszélyes fenyegetés és zsarolás címén bűnvádi feljelentést tett W. Róza ellen. A törvényszék bűnösnek találta a leányt a zsarolásban és ezért nyolc hónapi fogházra ítélte. Boda Vilmos országos képviselő az igazságügyminiszterhez intézett egyik interpellációjában ezelőtt két évvel megemlékezett erről az ügyről s később szegzárdi lapjában is cikket közölt az elítelt leány ellen. W. Róza ezért sajtópört indított Boda ellen, a ki Horváth Ignác tanítót nevezte meg szerzőnek. A leány ebben nem nyugodott meg, hanem azt vitatta, hogy Boda felelős a cikkért s ezt a képviselőházban tett interpellációval iparkodott bizonyítani. Ezenkívül azt kérte, hogy a pécsi vizsgálóbíró idézze meg Szilágyi Dezső volt képviselőházi elnököt, Pulszky Ágost és Visontai Soma képviselőket, akik tanuskodni fognak arról, hogy Boda sértően nyilatkozott róla. Közben a király pertörleszt rendelt a leány zsarolási ügyeiben s most a vizsgálóbíró legközelebb megidézi a sajtópörben a tanukat.

§ **Állatirtó mérgek eladása.** Minthogy számos esetben előfordult, hogy a kártékony házi és mezei állatok kiirtására szolgáló mérgek körül oly eljárások vannak gyakorlatban, amelyek a fennálló szabályok figyelmen kívül hagyásával egyfelől nagyon megnehezítik, másfelől nagyon is könnyűvé teszik az ilyen mérgek beszerzését, a belügyminiszter most valamennyi törvényhatóságokhoz körrendeletet intézett, a melyben elrendeli, hogy az állatirtó mérgek eladása úgy a gyógyszerárban, mint az erre jogosult üzletekben csak az illetékes elsőfokú rendőrhatalóság engedélye alapján történhetik. Ez a hatóság köteles az engedélyezési iratban a kérelmező egyén megbízhatóságát, a kért mérgek minőségét, mennyiségét szám- és szó szerint kitüntetni. Élelmi szerek elárulásával foglalkozóknak egyáltalán nem adható ily engedély. A patkányoknak és egereknek mérgezőszerekkel történő kiirtásával foglalkozók szintén csak hatósági engedély alapján szerezhetik be esetről-esetre a mérget s kötelesek ennek alkalmával azt is kitüntetni, hogy a mérgezést hogyan, mikor és hol akarják foganatosítani. Aki a rendelet határozmányait megszegi, 15 napig terjedhető elzárással és 100 forintig terjedhető pénzbírsággal büntetendő.

§ **Ellopott karók.** Kovács György, egy tizenhatesztendő fiatal cigány suhanc a múlt év december 24-én Versenden a kukoricaföldek közül 16 darab karót ellopott. A csősz észrevette a tolvajt és üldözőbe vette. Utol is érte a fiut, ez azonban bicskát rántott és leszurással fenyegette a csősz, úgy, hogy az futni engedte a cigánygyereket, hanem az esetről jelentést tett a csendőrségnél, mely elfogta a fiut. Így került Kovács György a lopás és hatóság elleni erőszak vétségével vádoltan a pécsi kir. törvényszék elé, mely Kovács Györgyöt számos enyhítő körülmény tekintetbevételével egy havi fogházra ítélte. Az ítélet jogerős.

§ **Váltóhamisító gazda.** Gölöncsér János keszűi lakosnak pénzre volt szüksége s hogy pénzt teremtsen, fogott egy váltóblankettát és Lőrinc János, Marton József, Kovács István, Rusicska Kálmán neveit odairta s a váltóra 100 frtot vett fel. A pénzt elköltötte s egy ideig törlesztette is a váltót, mely alkalmakor újra és újra elkövette a hamisítást. Midőn azonban a váltó leapadt negyven forintig elfelejtette törleszteni és így a váltót megváltolták. Természetesen kiszült a hamisítás, s az állítólagos kezesek pört indítottak Gölöncsér János ellen magánokirathamisítás miatt. Ma tartotta a pécsi kir. törvényszék ez ügyben a végtárgyalást, mely alkalommal Gölöncsér Jánost a törvényszék kilenc havi börtönre ítélte. Az ítélet ellen úgy a vádlott, mint terhére a kir. ügyész felebbeztek.

§ **Elítelt rablógyilkos.** Martinka János dautovai lakos még a múlt év elején belopódzott Mink János ugyanottani lakos házába s megvárta míg Mink családja — mely a vásárra készült — elmegy hazulról. Mink János mit sem sejtve kísérte családját a kapuig, mikor azonban visszajövet a szobába akart menni, az ajtó mögül előugrott Martinka s egy éles fejszével oly erős csapást mért Mink fejére, hogy az menten halva rogyott össze. A gyilkos azután bement a szobába, feltörte a szekrényt s abból 116 frt ezüst és 80 frt papírpénzt magához véve, megugrott. A csendőrség azonban néhány nap múlva már elfogta s a pécsi kir. ügyészség börtönébe szállította. A törvényszék annak idején *életfogytiglani fegyházra* ítélte a rablógyilkost, mely ítéletet a kir. ítélőtábla is jóváhagyta. Érdekes, hogy a kir. ítélőtábla ítéletének kihirdetésekor megkérdezték Martinka Jánost:

— Megnyugszik az ítéletben?

Mire a megrögzött gonosztevő azt felelte:

— Felebbezek. Nekem kötelet adjanak!

Igy került az ügy a kir. kuriához, mely a törvényszék és tábla ítéletét helybenhagyta. Ma hirdették ki a harmadbírósg ítéletét Martinka János előtt, kit büntetésének megkezdése végett legközelebb a váci fegyházba szállítanak.

T a n ü g y.

)(**Szünidei tanfolyamok.** A közoktatásügyi miniszter a középiskolai tanárság számára a szünidőben művészettörténeti előadásokat fog rendeztetni. Ezek az előadások, melyek az építészet, festészet és szobrászat történetére terjeszkednek ki, július hónapban lesznek. A tanfolyamra husz tanárt fognak felvenni, első sorban történészeket, másodsorban nyelvészeket. A tanfolyamon résztvevő állami tanárok 50 forint segélyben fognak részesülni. A fölvetélt június 1-ig kell a miniszteriumhoz folyamodni. Ezen kívül magyar nyelvi tanfolyam lesz a budai paedagogiumban a fiúmei tanítók részére.

)(**Az első állami ovoda Tolnamegyében.** A kisdodovodáról szóló törvény életbe léptetése óta egyszerre szaporodnak az ovodák és menedékhelyek számai, melyeknek létesítése nagy jótétemény a kis gyermekekre, a kik a kisdodovodákban előkészítetnek az elemi népiskolára. Tolna megyében nincs egyetlen egy község sem, sőt pusztá is már csak kevés található, a hol ne lenne népiskola. Az ovodák és menedékházak száma is nagy, amit a községek, hitfelekezetek és jótékony egyesületek áldozatkészségén kívül főleg annak lehet köszönni, hogy a kir. tanfelügyelő mindenütt szorgalmazza azok felállítását. Az állam az első kisdodóvó intézetet Tolna megyében, Döbrököz községben most állította föl, melyet folyó évi május hó elsején nyitottak meg. Az új iskola vezetője Komlósy Róza okleveles óvónő, akinek működéséhez szép reményt fűznek.

)(**Bezárt iskolák.** Kölesden — mint ottani levelezőnk írja — oly nagy mértékben

lépett fel az iskolás gyermekek között a vörheny, fültő-mirigylob és számarhurut, hogy az összes iskolákat a járásorvos jelentése alapján a főszolgabíró bezáratta. Ugyancsak kanyaró járvány miatt zárták be Szegzárdon a báttaszéki utcai állandó menedékházat is.

)(**A külső-somogyi ref. tanítóegyesület** nemrég ünnepelte fennállásának 25 éves fordulóját. Az ünnepélyes gyűlést Vöröshegyen tartották meg nagy részvét mellett. Emlékbeszédet Csuthy Lajos, telekii tanító tartott. A gyűlés fénypontja Bodor Sándor kőröshegyi tanító ünneplése volt. A nevezett tanító egyike azoknak, kiket az egyesület legelőször kitüntetett, most pedig, mint a kitüntetettek közül egyedül élő, értékes aranygyűrűvel ajándékozták meg.

Közgazdaság.

□ **Sertésvész.** A lantsuki körjegyző bejelentette a mohácsi járási főszolgabírónak, hogy a pécsi püspöki uradalomhoz tartozó Bácsfa pusztá sertés állományában járványos betegség (sertésvész) lépett fel. A járási főszolgabíró az előirt intézkedéseket foganatosította.

□ **Erdészeti pályázat.** A földmivelésügyi miniszter 97 erdészjelölti állásra hirdet pályázatot. A pályázat alá bocsátott állásokra csak olyan folyamodók nevezhetők ki, akik az 1883. l. t.-cikk 1. és 12. §-ában, illetőleg az 1879. évi XXX. t.-cikk 36. §-ában meghatározott kellékeknek birtokában vannak s azokat hiteles bizonyítványokkal igazolják. Már állami szolgálatban állók ezeket a kellékeket szolgálati és minősítési táblázatukra való hivatkozással is igazolhatják.

□ **Állatjárványok.** Megyénkben a legújabb statisztikai kimutatások szerint az állatjárványok állása a következő: Veszétség: Bottyka 1 u., Mohács 1 u., összesen 2 község 2 udvar. Takonykór és bőrféreg: Sósvertike 1 udv. Tenyészbenáság és hólyagos kiütés: Püspök-Márok 7 u., Szilágy 6 u., összesen 2 község 12 udvar. Rühkór: Borjád 1 u., N.-Kozár 2 udvar összesen 2 község 3 u. Sertésorbánc: Csúza 9 udvar, M.-Szék 8 n., Ózd 1 u., Vaiszló 1 udvar, összesen 4 község 19 udvar, Sertésvész: Bozsok 18 u., Lantsuk 1 u., Magyar-Mecske 1 udvar, Maráza 9 udvar, Szőke 6 u., Vasas 1 u., Vémenéd 1 u., összesen 7 község. Somogy megyében veszétség 2 községben 2 udvarban, takonykór 6 községben 6 udvarban, hólyagos kiütés 2 községben 2 udvarban, rühkór 3 községben 4 udvarban, sertésorbánc 1 községben 1 udvarban és sertésvész 6 községben uralkodik. Tolnamegyében veszétség 4 községben 4 udvarban, bőrféreg 1 községben 1 udvarban, hólyagos kiütés 2 községben 29 udvarban és sertésvész 13 községben lépett fel.

□ **Szállítási kedvezmény szállókarók részére.** A földmivelésügyi miniszter értesítette a vármegyei gazdasági egyesületet, hogy az államvasutak igazgatósága az ezen egyesülethez forduló szállószállók részére kedvezőbb szállítási díjtételeket engedélyezett. E célból a gazdasági egyesületek, szállószállók szövetkezetek, hegyközség, m. kir. állami szállókaróraktár kezelőség, sat. állíthatnak ki igazolványokat, melyekre nézve utasítja a földmivelésügyi miniszter az illetékes közegeket, hogy a legnagyobb lelkiismeretességgel állítsák ki kizárólag olyanoknak, a kik karót maguk használják föl.

□ **Olcso Thanaton.** A pénzügyminiszter már évekkkel ezelőtt igen hatásos rovarirtószert bocsátott forgalomba Thanaton néven, melyből azonban a gazdák sohase kaphattak elegendő mennyiséget. Azonkívül csak a szolgabíró vagy a rendőrkapitány engedélye alapján volt kapható a budapesti dohánykiviteli részvénytársaságnál. A földmivelésügyi miniszter

közbenjárására most a pénzügyminiszter elrendelte, hogy a termelő minden vidéki nagytőzsdében bármely gazdasági egyesület igazolványára megkaphatja a Thanatont.

TÁVIRATOK.

— **Az új ülészek megnyitása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőházban ma az országgyűlés harmadik ülészeit a királyi kézirat felolvasásával megnyitották. A holnapi ülés napirendjén lesz az elnökség, jegyzők, háznap és a bizottságok megválasztása.

A főrendiház bizottságai már a mai megnyitó ülésen megalakultak. Ezen az ülésen jelent meg először *Bánffy Dezső* báró, mint főrendiházi tag.

— **A vöröskereszt egyesület közgyűlése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma tartotta meg a magyarországi vöröskereszt-egyesület az akadémia dísztermében évi rendes közgyűlést, melyen *Stefánia* özvegy trónörökösne elnökölt. Megjelentek *Goluchovszky* külügyminiszter, *Széll* Kálmán miniszterelnök, a főpapság, miniszterek s más notabilitások. A vendégeket *Lajos-Viktor* főherceg és *Klotild* főhercegnő fogadták. *Schlauch* Lőrinc nagyváradi bíboros-püspök gyönyörű felolvasást tartott Erzsébet királynéről.

— **Nász a királyi családban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Münchenből jelentik, hogy *Lajos* bajor herceg leányát egy osztrák főherceg elveszi.

— **Festőnőből hercegnő.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Berlinből jelentik, hogy *Parlaghy* Vilma magyar festőnőt eljegyezte egy orosz herceg.

— **Eötvös és a függetlenségi párt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A függetlenségi párt ma este tartja meg az új ülészekbeli képviselőházi bizottságokba a pártnak főtartott helyekre a kijelölt értekezletet. Minthogy *Eötvös* Károly legutóbb a pártból kilépett, a pártnak természetesen az eddig *Eötvös* által elfoglalt bizottsági tagsági helyekre más kellene kijelölni. Most az a hír járja, hogy *Eötvös* a mai értekezleten be fogja jelenteni visszalépését a pártkörbe. Legalább több barátja ez iránt mozgalmat indított, bár a pártnak sok tagja kilépéssel fenyeget *Eötvös* visszafogadása esetére.

— **Dolgozik a schulverein.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Berlinben megjelenő „Reichs-Cursbuch“, mely eddig a magyar helységneveket magyarul közölte, a schulverein közbelépése folytán ezután németül fogja közölni.

— **Zmejanovics Karlócán.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Zmejanovics* püspök a szerb püspöki zsinat idézésére tegnap este *Karlóca*ra érkezett. A vasuti állomáson egy udvari pap fogadta. A püspök rövid időzést után *Ujvidék*re hajtatott, a hol meghált. Ma reggel visszajött *Karlóca*ra, hogy részt vegyen a zsinat ülésében, mely délelőtt 11 órakor kezdődött a királyi biztos és titkára jelenlétében.

Budapesti börze.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. május 17.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:
Buza, májusra: 8.99; októberre: 7.96. —
Tengeri: 4.49. — *Rozs*: 6.47. — *Zab*: —.—.
 Az értéktőzsdén az árai a következők: Osztrák hitelrészvény: 358.—. — Magyar hitelrészvény: 386.25 — Államvasut: 361.75.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIKS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

Megvételre kerestetik

egy

Zongora.

Ajánlatok az ár s minőség megjelölésével „Olcso zongora“ czimen a kiadóhivatalba kéretnek.

2604. szám.

Tkv. 1899.

HIRDETMÉNY.

Mekényes községnek telekkönyvi betétei az 1886. évi XXIX., az 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t. cikk értelmében elkészítettvén és a nyilvánosságnak átadatván, ez azzal a felszólítással tétetik közzé:

1. Hogy mindazok, kik az 1886: XXIX. t. cikk 15. és 17. §-ai alapján — ide értve e §-oknak az 1889: XXXVIII. törvénycikk 5-ik és 6-ik §-aiban és az 1891. XVI. törvénycikk 15-ik paragrafusának a) pontjában foglalt kiegészítéseit is — valamint az 1889: XXXVIII. t.-cikk 7. §-a és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket, azok pedig, a kik valamely tehertétel átvitelének az 1886: XXIX. t. cz. 22. §-a, illetve az 1889. évi XXXVIII. t. cz. 15. §-a alapján való mellőzését megtámadni kívánják, e végből kereseteket hat hónap alatt, vagyis **az 1899. évi november hó 15-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. Hogy mindazok, akik az 1886: XXIX. t. cikk 16. és 18. §-ainak eseteiben — ide értve az utóbbi §-nak az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis az **1899. évi november hó 15-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz benyujtsák, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. Hogy mindazok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül a betétek tartalma által előbb nyert nyilvánkönyvi jogaikat bármely irányban sértve vélik, ide értve azokat is, akik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t. cz. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetbeni felszólalásukat tartalmazó kérvényeket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis az **1899. évi november hó 15-ik napjáig** bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után a betétek tartalmát csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a betétek szerkesztésére küldött bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, — hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A sásdi kir. járásbiróság mint tkvi hatóság, 1899. évi május hó 11-én.

Dr. Borsitzky Imre

kir. járásbíró.

1874. óta fennálló

Zongora-, harmonium és pianino-raktár

Goldstein J.

Pécsett, országút 56, (haltérrel szemben)

Legnagyobb választék

Zongora vont hurokkal
 Zongora kereszt hurokkal
 Zongora öntött kerettel
 Zongora vashangolókkal
 Zongora kereszt hangfogókkal
 Zongora viszhangszeleppel.

Elismerő oklevél Pécs 1888.